

עין משפט מסכת קידושין

דף ב.

עין משפט א.

אה"ע סימן כו פ"ה ד

ד. ו. א קידש אשה בלא שידוכין, או רק בביאה, או בשוק, מלקין אותו. ולא נוהגין להלקות על המקדש בלא שידוכין.

עין משפט ב.

אה"ע סימן כו פ"ה א

א. א. הקידושין מתבצעים בכסף, או בשוה כסף, בשווי של פרוטה ונותן לה בפני שני עדים, ואומר לה הרי את מקודשת לי בזה.

א. ב. גם אם אמר לה הרי את מאורסת לי, או בכל לשון שבאותו מקום הוא לשון קידושין ומבינה אותו לשון, מקודשת.

א. ג. היה מדבר עמה על ג עסקי קידושין, אפי' נתן לה אח"כ בשתיקה מהני, וכ"ש אם אמר לה לשון קידושין ודאי אלא שאינה מבינה אותו, דהו קידושין.

א. ד. היו עסוקין באותו ענין ואמר לה לשונות אחרים, והיא אמרה שלא הבינה, מקודשת, דלא גרע ד מנתן בשתיקה.

א. ה. אמר לשון קידושין ודאי ואמרה שלא הבינה, אינה נאמנת, וחיישינן

א. קידושין דף י"ב ע"ב כרבא שם, ומה שלא נוהגין להלקות על המקדש בלא שידוכין כ"כ הטור בשם הרא"ש ועיין בב"י.

ב. עיין בשו"ת המבי"ט ח"א סי' רצ"א דגם אם לא אמר בזה, מקודשת. ומנהג לומר כדת משה וישראל. וגם מנהג לקדש בטבעת, ע"פ הזוהר. וצריכים העדים לראות ולהסתכל היטב בעת שנותן הטבעת מידו לידה, שאם לא כן יש ספק גדול בקידושין.

ג. י"א דלא בעינן ממש באותו ענין, אלא גם מענין לענין כלומר דברים לצורך זיווגם. וי"א דלא בעינן עמה, אלא כל שמדברים לפניה בעניינים אלו סגי. ממדכי והביאו הרמ"א.

ד. כ"כ בב"י. ועיין ברייתא קידושין דף ו'.

לקידושין. ומ"מ לחומרא נאמנת שקידושי שני בה הוה קידושין מספק.

עין משפט ג. אה"ע סימן כז סעיף י

יט. ה' שיעור כסף שמקדשין בו, הוא משקל חצי שעורה כסף צרוף שזה ערך הפרוטה.

עין משפט ד. אה"ע סימן קסו סעיף ז

ח. הבא על יבמתו בין בשוגג בין לשם זנות^י, בין שאנסוהו כותים בעל כורחו, בין שהוא מזיד והיא שוגגת או אנוסה, בין שהיא ערה או ישנה קנה, ואפי' בהעראה^ז.

דף ב:

עין משפט א. אה"ע סימן מב סעיף א

א. המקדש אשה בעל כרחא אינה מקודשת^ח, אבל כפוהו לקדש בעל

ה. ועיין בסמ"ע בסי' פ"ח בחו"מ שכתב דבזמן הזה דהפירות ביוקר, אם קידש בפרוטה הוה ספק מקודשת בלבד, ע"ש, וא"כ צריך להזהר לשאול אם זה שווה יותר מפרוטה ולא פרוטה בלבד.

ו. ממשנה יבמות נ"ג ע"ב וכפי' רש"י שם. ואפי' לשיטת הפוסקים דסברי מצוות חליצה קודמת, ולאבא שאל דסבירא ליה הכונס לשם זנות או לשם נוי כאילו נוגע בערוה, מ"מ בדיעבד קונה כ"כ הנ"י דכיון שמדאורייתא ליכא איסור, ועיין ב"ש ס"ק ה'.

ז. אף דהבועל דעתו על גמר ביאה, מ"מ ביבמה אפי' אמר בפירוש דדעתו על גמר ביאה קנה בהעראה דבפירוש ריבתה תורה, ולא בעינן דעתו שהרי אפי' שניהם אנוסים קונה. ב"ש מהר"ן בפ"ק דקידושין. וכן קונה בשלא כדרכה כ"כ התוס' והטור, אע"ג שכתוב להקים שם לאחיו, כתבו התוס' שהפסוק אתי למעט כשאין ראויים היבם והיבמה להקים, פרט לאיילונית והסריס, אבל כשראויים להקים אפי' שלא כדרכה קונה. ב"ש.

ח. אע"פ שתלויהו וזבין מהני וכאן מכרה עצמה, כיון שעשה שלא כהוגן אפקעינהו רבנן לקידושין. אבל באיש שקידש בע"כ כיון שבירדו לגרשה בע"כ לא הפקיעו ולכן מקודשת. מ"מ כיון שישנו חדר"ג יתכן שגם באיש אינה מקודשת, אך מכיון שבכה"ג ר"ג לא החריס לגרשה בע"כ, חזר להיות שמקודשת ועיין בח"מ ובב"ש. ב' אומרים נתקדשה באונס, ושניים אומרים לרצון, אם נישאת תצא, מלבד אם נתקדשה לאחד מעדיה שאומרים באונס נתקדשה, ולהרדב"ז בסי' נ"ז לעולם לא תצא, בה"ט.

כורחו מקודשת. וי"א שאינה מקודשת, והוי ספק מקודשת.

הגה: ב. אין הולכין בקידושין אחר אומדנות והוכחות המוכיחות, וע"כ אפי' אם האשה אמרה לשחוק נתכוונתי, וזרקה קידושיה אפי' תוך כדי דיבור, הוי קידושין אם נתרצתה מתחילה.

הגה: ג. לקח אשה בחזקה שלא ברצונה וקידשה, והיא לא זרקה הקידושין, מקודשת ט.

ט. משמע דמקודשת ודאי, ועיין בח"מ דמקודשת רק לחומרא.